

[Kalnæs]

kommer med, eller også skal man til at lave voldgiftssag først i det nye år. Aftalen bliver vel indgået, siger man, for at skaffe fred og ro, men hvis man vil have nogen som helst indflydelse på efterforskningen fremover, skal man starte med en voldgift. Hvordan vil man klare det? Hvilken indflydelse kan man få på det?

Lone Dybkjær (RV):

På det radikale venstres vegne sagde jeg ved første behandling af Nordsølovene den 11. februar 1981, at en ændring af koncessionsbetingelserne var nødvendig. Ved tingets forrige behandling af dette spørgsmål den 23. oktober 1980 havde jeg nærmere præciseret vores krav til ændringen. Den 11. februar sagde vi videre: »Det radikale venstre er tilhænger af, at denne ændring sker ved en forhandlingsløsning, hvis samfundets overordnede interesser kan tilgodeses« – Folketings-tidende sp. 6433. Videre i samme spalte: »Men det radikale venstre er parat til at tage et medansvar for gennemførelse af lovgivning, der sikrer det danske samfunds interesser i energiudvindingen i Nordsøen, hvis ikke dette kan opnås ved forhandling. Vi finder energispørgsmålet så centralt, at det er nødvendigt at sikre almenvællets interesser.«

Når jeg trækker disse ting frem, er det, fordi pressen vedvarende har bragt rygter fra socialdemokratiske kredse om, at baggrunden for forliget er, at det radikale venstre ikke længere ville stå bag et lovindgreb. Senest har hr. Poul Nielson i en udtalelse til Information for denne weekend – og andre ordførere har jo været inde på det – medvirket til denne usikkerhed ved at sige: »Efter fremsættelse af lovforslaget fik vi tilbud fra rederiet om væsentlige indrømmelser. Så det, der skulle skabes flertal for, var forskellen mellem dette tilbud og lovforslagene – og jeg er sikker på, at dette flertal ikke var til stede.«

Hvad mener hr. Poul Nielson alias energiministeren egentlig med det? Det er jo klart, at det, der hele tiden har været tale om, naturligvis er den situation, at det, der skal skabes flertal for, ikke er forskellen mellem 1976-aftalen og så lovindgrebene, men forskellen mellem en mulig forhandlingsløsning og så lovindgrebene.

Det var den forskel, vi også vurderede i februar, og da fandt vi, at forskellen var for stor. Vi fandt ikke, at det var forsvarligt med en forhandlingsløsning. Men der er intet nyt i princippet.

Så er der Weekendavisen – der altså også bidrager til denne radikale rolle i forhold til socialdemokratiet – hvori der står: »Mere »jordnært« lød det, da pragmatikeren Jørgensen bemærkede« – det var statsministeren – »at også usikkerhed om de radikales adfærd omkring et lovindgreb havde spillet en rolle.«

Det passer nu i øvrigt ikke med de udtalelser, statsministeren kom med i TV, sådan som jeg hørte dem i søndags, men jeg synes, det ville være nyttigt at få disse ting opklaret, om ikke andet så af hensyn til os og historien i al almindelighed, og derfor vil vi godt have regeringens kommentar til følgende: hvorpå baserer man sine udtalelser – dersom man har fremsat dem – om, at man er sikker på, at dette flertal ikke er til stede?

Yderligere vil vi da naturligvis også godt høre, om ikke også regeringen finder, at det er en rimelig forhandlingsløsning, man har nået, og om regeringen kan stå inde for den forhandlingsløsning og derfor er villig til at tage ansvaret for det opnåede forlig.

Regeringen har jo hverken i 1980 eller 1981 søgt et forhandlingsmandat. Man kan diskutere fremgangsmåden; jeg er ikke overbevist om, at det er den rigtige måde, man er gået frem på, men vi har accepteret, at regeringen åbenbart ønskede at køre forhandlingerne på denne måde. Men så har vi andre faktisk også kun muligheden for at sige ja eller nej til den aftale, der foreligger. Vi kan naturligvis arbejde med den i undergrund-udvalget. Det er også muligt, der kan ændres ting i den, men i princippet bliver det jo et noget mere overordnet ja eller nej på dette tidspunkt, end det ville have været, hvis man havde søgt et mandat på forhånd.

Jeg skal herefter give vores foreløbige vurdering af forligsaftalen, idet vi naturligvis vil forbeholde os mulighederne for at gå ind på enkeltheder i forbindelse med undergrund-udvalget.

Inden jeg kommer til det, kunne jeg dog have lyst til at give et par kommentarer til venstres og de konservatives rolle i dette udspil. Begge partier – og andre da også – mener jo, at de har haft et stort medansvar for,